

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

Oratio pro diuina gratia. 29

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

LIBER III.

tui, donec mihi memoriam, qua te semper cogi-
tem, intellectū, quo bonitatē tuā & propriā vili-
tatē meā clare cognoscā, & volūtatē, qua tuā
incomutabili & sempiternā bonitati per arden-
tissimā charitatē semp absq; oī medio adherēā.

Oratio deuota pro imploratione diuinæ
gratiæ & auxiliij. Cap. XXIX.

IN nomine patris & filij, & spiritus sancti, q
sunt tres personæ in vna sempiterna, indiuisa
& simplici deitate. Credo in Deum. O bene-
dicte Deus, ab æterno tā ego, q̄ omnes aliæ crea-
tura tuæ in diuina mente tua idealiter fuimus. Et
quando placuit maiestati tuæ, cœlum et terram,
& quicquid in eis est, creasti. Et mihi cum omni-
bus angelicis spiritibus atq; hominibus simili-
tudinem tuā, atq; Trinitatis imaginē impressi-
sti, et in intimo spūs mei te mihi vniuisti. O bene-
dicte Deus qs es tu, & qs sum ego? O dñe Deus
meus, tu es summū bonū, & ego sum abyssalis
vilis. A peccatis enim omnibus, q̄ non commi-
si, tu me præseruasti. Idcirco rogo te Deus meus,
fac vt sim homo secundū cor tuū: & da mihi vs-
que in finē vitæ meæ in fide sanctæ ecclesie tuæ
pseuerare, pro qua multi amici tui mortui sunt.
Hāc ego fidē profiteor, & in ea per charitatē for-
matā viuere ac mori desidero. **O** Deus meus,
ex imo cordis mei gratias ago tibi, q̄ hucusque
absq; meritis meis ex sola abyssali misericordiā
tua mihi perpercisti. Da mihi q̄so Deus meus, vt
reliquū tēpus vitæ meæ taliter expendam, vt hic
& in æternū tibi semper placere merear. O pie
Deus, ex hoc iā tēpore solius intuitu amoris tui
pro toto posse meo, tuo seruitio intendā, & quic-
quid tibi in me displicet, siue magnū sit, siue par-
uum,

DD uum,

MARGARITAE EVANG.

uum, abijcere conabor. Nec tñ hoc ego faciã, sed tu Deus meus per me illud facies. Me em̄ totũ in te projicio. Deduc me domine, vel vna vel altera via. Neq; em̄ terret me pœna q̄libet tolerãda. Scio em̄ qd meruerim, & qualiter me viuere oporteat. Et ideo qcquid volueris venire sup me creaturã tuã, siue ex parte tua, siue creaturã omnium, siue etiã spiritũ malignorũ, totũ me bonitati tuã resigno & offero, ad sustinendũ illud iuxta beneplacitũ tuũ auxilio gratiã tuã, ob amorem tuum vsq; in finẽ vitã meã, qcquid etiã illud fuerit, siue amarũ, siue dulce, siue prospera, siue aduersa, viuere, vel mori, abũdare, vel penuriã pati. In omnibus his æquanimiter me habere, & pro amore tuo prospera huius mũdi despicere, & omnia eius aduersa ad honorẽ tuũ patrietissime ferre desidero. Noui em̄ qd sis piissimũ pater meus, qd neminẽ derelinquis. Et ob hoc tibi secure cõmitto, qcquid habeo in tẽpore & æternitate. ¶ O dñe Deus meus illumina me, præcipe, prohibe, cõpelle & verbera me, vt effici merear secundũ voluntatẽ tuã, succensus ardentissimo amore tuĩ, vt om̄e velle meũ fiat mihi contrariũ, & cunctis malis meis desiderijs moriar, vt iã nõ ego viuã, sed tu piissime Deus in me viuas. Nõ cessabo inuocare te Deus meus, donec mihi tribuas, vt sim homo secundũ cor tuũ, et te puro amore possidere merear, licet hoc mihi mō nõ sapiat. Nã dulcis sapor amoris donũ tuũ est dñe, ego prorsus indignus sum, & illis tantum mō debet, qd mũdo sunt corde. Quare etiã nõ recuso dulcedine illa carere, rex meus & Deus meus, qd dicitur tuipe volueris: dum mō hoc mihi tribuas, vt sim secundũ voluntatẽ tuam in tẽpore & æternitate. Qua

LIBER III.

Qualiter interius alloqui debeamus do-
minum, vt ipsum agnoscere possimus.

Cap. XXX.

VNum nobis omnino necessariū est, quod
est abstractio a rebus creatis, & vnio cum
Deo. Cor etenim nostrū abstrahere debe-
mus ab omni illo, quod vel fecimus, vel adhuc
facere debemus, & ab omnibus incidentijs, quæ
amorosum accessum ad Deū impedire queāt: &
omniū anxietatum, turbationum ac sollicitudi-
nū nostrarū obliuisci, simpliciꝝ cogitatione in
Deū fugere, & instar ceruorū ac hinnulorū velo-
ci saltu transilire cuncta, q̄ nobis incidunt impe-
dimēta, & sic alloqui dñm: Vbi nā es tu dñe De-
us meus? Tu me ad hoc creasti, vt te cognoscā,
& cognitū diligā. O benedicte Deus, quis nā es
tu? Summum vtriqꝝ bonum. Porro, q̄ bonus sis,
hoc tibi soli notū est. Tu es qui es. Tu es vnica,
sempiterna, increata, incōmutabilis, diuina, a-
mabilis, dulcis, pacifica, amicabile, delectabi-
lis, virtuosa & gaudiosa essentia. Sed vñ proce-
dit ista essentia? Hæc neqꝫ gignit neqꝫ gignitur.
Quid facit ergo essentia ista? In ipsa est pater, &
filius, et spiritus sanctus. Et pater gignit vnicū
filium suū, & spiritus sanctus vtriusqꝫ cōpla-
centia est. Et hi tres sunt vna, vnica, sempiterna,
increata, incommutabilis, diuina, amabilis, dul-
cis, pacifica, amicabile, delectabilis, virtuosa et
gaudiosa essentia. Porro, hæc simpliciter absqꝫ
formis et imaginibus meditari debemus, et sem-
per in Deū absqꝫ tristitia conuerti, totiesqꝫ ista re-
colere, donec omnium aliorum obliuiscamur. Et
hæc est abstractio, quæ profecto ante omnia ne-
cessa-

DD ij cessa-